

L'últim d'abandonar l'autobús

RETRATS. El so de les rodes sobre l'asfalt anuncia l'arribada de l'autobús. Un vehicle de color verd avança pel carrer Guimerà i s'aproxima fins a la parada. Els pròxims passatgers s'aixequen, guardant un metre de distància entre ells, i preparen el bitllet per agafar el bus urbà que condueix al barri de la Balconada. Mentre s'endinsen al vehicle, Antonio Jiménez abandona el volant uns minuts per prendre la fresca i encendre un cigarret.

Foto: Marc Prat.

El prem amb els llavis i exhala un núvol de fum que es confon amb el cel emboirat. Mira a banda i banda del carrer. És buit i els comerços amb la persiana abaixada. D'una cantonada, apareix un home que es protegeix el rostre amb una mascareta i empeny el carro de la compra. El conductor fa una última pipada al cigarret i s'enfila a l'autobús.

- Un silenci estrany envolta la ciutat aquests dies- comenta mentre engega el motor.

Fa més de trenta anys que l'Antonio fa córrer autobusos, però és la primera vegada que observa la ciutat submergida en un son profund. El vaivé dels vianants per la vorera i els clàxons dels cotxes per la carretera s'han esvaït com el fum d'un dels seus cigarrets. Al davant, s'estenen vies desertes on l'únic toc de color l'aporten el vermell, el taronja i el verd dels semàfors. S'atura en un d'ells. Arronsa les espatlles i deixa anar un sospir. Té el cos robust, els ulls de color cafè, el somriure gran. És un dels conductors més veterans que segueix al peu del canó, però amb mesures de prevenció. Guants blaus, mascareta i una mampara de plàstic que l'aïlla dels passatgers que pugen amb comptagotes. A través del retrovisor, mira els pocs viatgers asseguts als seients.

- Van a comprar, a treure diners, a l'hospital... Són dies difícils, però seguiré al volant.

L'autobús avança per la carretera del Pont de Vilomara i els Trullols, i arriba a l'hospital de Sant Joan de Déu, on baixen tots els passatgers. El conductor es dirigeix sol al barri de la Balconada. Travessies buides i cotxes aparcats. Un gat travessa la calçada i s'enfila en una jardineria on creixen flors fúcsies, violetes, vermelles. L'Antonio viatja sol i agafa amb força el volant, com si es resistís a abandonar el timó del seu vaixell. Un vaixell on ha vist passar moltes històries. Veïns que es dirigeixen a la feina, vells que donen voltes i voltes amb l'autobús i vailets que veu créixer.

- Hi ha dies que em sento estimat per un simple gest com un somriure, un cop a l'espatlla, un adeu, però també hi ha dies que em sento invisible.

L'Antonio atura l'autobús a la parada de Santa Clara, on s'espera una dona. És alta, de pell bruna i cabellera blanca. Busca el bitllet a la cartera i l'ensenya al conductor. Però resulta que ha caducat. La dona té poques opcions perquè el conductor no accepta els diners en efectiu per prevenir el contagi del Covid-19.

- Bé... doncs hi aniré caminant- sospira la dona.

- No s'amoïni. Pugi. El dia que ve ja m'ho donarà- indica el conductor.

La dona agraeix el gest al conductor i s'asseu en un dels seients. L'Antonio somriu mentre l'autobús llisca avall pel carrer de Sant Cristòfol. De la llunyania, sent la sirena d'una ambulància. Un crit que cada vegada és més estrident fins que el vehicle d'emergència passa fugaç pel costat de l'autobús. Pocs segons després, el so es fa petit, minúscul, fins a desaparèixer. L'autobús continua el trajecte. Està a punt d'arribar a la parada del carrer Guimerà, on començarà de nou el recorregut. Abans d'arribar-hi, el vehicle passa per sobre d'un sotrac i els vidres tremolen i ens recorden a tots els passatgers que som fràgils.

